

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: N. V ., „X“**, zastoupená Mgr. Štěpánem Jaklem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.12.2010, č.j. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se v žalobě ve znění jejího doplnění ze dne 19.12.2010 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14.12.2010, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22.6.2010, č.j. „X“, jímž byla žalobkyni zamítnuta její žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Žalobkyně v žalobě uvádí, že dne 24.5.2010 podala na Okresní správě sociálního zabezpečení Litoměřice žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání od 1.4.2003. Její žádost i následné námitky byly zamítnuty. Její žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že žalobkyně dosáhla pouze 18 let a 329 dnů pojištění namísto potřebných 25 let pojištění. Žalovaná ve svém rozhodnutí rovněž uvedla, že žalobkyni nemohla být zohledněna doba

pojištění na Ukrajině v souladu se Smlouvou mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení (dále jen „Smlouva s Ukrajinou“), neboť tato smlouva se vztahuje pouze na občany smluvních stran, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jedné nebo obou smluvních stran případně na jiné osoby, které odvozují svá práva z práv občanů obou smluvních stran, a žalobkyně je bez státní příslušnosti a proto se na ni uvedená smlouva nevztahuje.

Žalobkyně poukazuje ve své žalobě na Úmluvu smluvních států Organizace spojených národů o právním postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 28.9.1954 (dále jen „Úmluva“), ke které přistoupila i Česká republika. Dle této úmluvy se osobní statut osoby bez státní příslušnosti řídí právem země, ve které má bydliště, nebo právem země jejího trvalého pobytu. Žalobkyně uvedla, že osobou bez státní příslušnosti je od 13.11.1991 a od 11.10.1991 má povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Poukazuje na skutečnost, že v článku 24 Úmluvy je konstatováno, že smluvní státy budou s osobami bez státní příslušnosti oprávněně se zdržujícími na jejich území zacházet stejně jako se svými občany ve věcech, které se týkají sociálního zabezpečení (právní předpisy týkající se pracovních úrazů, nemocí z povolání, mateřství, nemoci, invalidity, stáří, úmrtí, nezaměstnanosti, rodinných závazků a jakékoliv další nepředvídatelné události, na které se podle zákonů a nařízení vztahuje sociální zabezpečení). S ohledem na výše citované ustanovení tedy žalobkyně trvá na tom, že na její osobu je nutno aplikovat příslušná ustanovení Smlouvy s Ukrajinou.

Žalobkyně rovněž trvá na tom, že státní příslušnost, kterou měla ke dni 13.11.1991, byla státní příslušnost Svazu sovětských socialistických republik. V té době již měla získaný trvalý pobyt v České republice. Jako občanka SSSR se třemi dětmi odcestovala do České republiky za rodinou, kde po příjezdu ihned obdržela trvalý pobyt. Uvedla, že od 15.8.1963 do 17.8.1991 byla zaměstnána na území SSSR a ještě před rozpadem SSSR v roce 1991 byla natrvalo přestěhována do České republiky. Státní příslušnost následně vzniklé Ukrajiny nikdy nezískala a na území Ukrajiny nikdy nepracovala. Trvá na tom, že svojí pracovní činnost vykonávala na území SSSR a to více než 28 let a proto se domnívá, že doba pojištění na území SSSR měla být započtena dle Dohody mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení ze dne 1.7.1960 (dále jen „Dohoda“). Rovněž trvá na tom, že v roce 1991 vycestovala do České republiky k trvalému pobytu jako občanka SSSR a nepodléhala a nepodléhá žádným právním předpisům států vzniklých po jeho rozpadu.

Dále poukázala žalobkyně na skutečnost, že rozvázala pracovní poměr s příslibem přiznání starobního důchodu v březnu 1999. Tato žádost stejně jako další následující žádosti žalobkyně byly zamítny. Žalobkyně po rozvázání pracovního poměru zůstala bez příjmu. Její finanční situace je nepříznivá, jediný zdroj příjmu je existenční minimum, které dostává od Městského úřadu Litoměřice ne výši 2 020,- Kč měsíčně. Poukazuje i na svůj nepříznivý zdravotní stav. Od roku 1999 ke dni podání žaloby měla již několik srdečních kolapsů a je neustále pod dozorem lékařů.

Žalobkyně trvá na tom, že splnila veškeré podmínky pro přiznání starobního důchodu, tedy jak dosažení důchodového věku tak i délky pojištění.

Následně dne 23.12.2010 žalobkyně zaslala soudu písemnost označenou jako „Náhrada škody způsobené Českou správou sociálního zabezpečení nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem“, ve které uvedla, že nárokuje finanční škodu ve výši 15 000 000,- Kč z důvodu, že žalovaná opakovaně vydávala nezákonná rozhodnutí ve věci

jejích žádostí o přiznání starobního důchodu a že při vydávání těchto rozhodnutí postupovala nesprávným úředním postupem a tím jí způsobila škodu.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaná ve svém vyjádření podrobně popsala průběh řízení týkajících se předchozích žádostí žalobkyně o přiznání starobního důchodu. Žádné z předchozích rozhodnutí nebylo napadeno správní žalobou. V předcházejících rozhodnutích bylo žalobkyni zdůrazněno, že Dohoda ve vztahu k Ukrajině pozbyla platnost dne 28.2.2000 a ustanovení Smlouvy s Ukrajinou se vztahují pouze na občany České republiky či Ukrajiny.

Žalovaná uvedla, že žalobkyně dne 24.5.2010 prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice uplatnila opětovně svoji žádost o přiznání starobního důchodu s požadovaným datem přiznání důchodu od 1.4.2003 – tj. od účinnosti Smlouvy s Ukrajinou. Žalovaná zdůraznila, že po podání námitek ještě vyzvala žalobkyni dopisem ze dne 22.9.2010 ke sdělení, zda zvolí takový postup, který by směřoval k nabytí státního občanství, a tím se tak otevřela možnost k aplikaci Smlouvy s Ukrajinou. Žalobkyně na tento dopis nereagovala, a proto nezbylo dle žalované, než vydat napadené rozhodnutí.

Dále zdůraznila, že předmětem sporu je fakt, že žalobkyně se domáhá hodnocení doby pojištění získané na Ukrajině, přitom však zcela opomíjí skutečnost, že dle čl. 3 Smlouvy s Ukrajinou se tato smlouva vztahuje pouze na občany smluvních stran, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jedné nebo obou smluvních stran, případně na jiné osoby, pokud odvozují svá práva z práv občanů obou smluvních stran. Uvedla, že žalobkyni několikrát upozornila, že aby mohla být aplikována Smlouva s Ukrajinou, je nutno získat občanství některého ze smluvních států. K zhodnocení doby pojištění získané na území SSSR uvádí, že s ohledem na absenci občanství některého z nástupnických států nebo českého občanství nelze této námitce vyhovět, neboť nelze určit (vlastně ani neexistuje) nositele pojištění, který by za tohoto stavu mohl dobu pojištění získanou na území bývalého SSSR právně relevantním způsobem potvrdit. Námitku, že žalobkyně odešla do České republiky ještě za existence SSSR, považuje žalovaná za zcela irrelevantní.

K odkazu na Úmluvu smluvních států Organizace spojených národů o právním postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 28.9.1954, žalovaná uvádí, že se dle jejího názoru jedná o dokument, který stanoví pouze určité zásady, nikoli konkrétní práva jednotlivců. Konkrétní práva a povinnosti jednotlivců v oblasti důchodového pojištění jsou dle žalované stanovena ve vnitrostátních právních předpisech, koordinačních předpisech a mezinárodních smlouvách.

Při jednání soudu žalobkyně přednesla svoji žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznila zejména, že do České republiky přesídlila již v roce 1991, tedy za existence SSSR. Zdůraznila, že dosáhla splnění podmínek pro přiznání starobního důchodu ještě před vypovězením Dohody, a proto by dle jejího názoru bez ohledu na to, kdy bylo o důchod požádáno, měla být doba pojištění získaná v SSSR započtena do doby pojištění pro posouzení nároku na přiznání starobního důchodu v České republice.

Dále uvedla, že podání učiněné u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 23.12.2010 označené jako „Náhrada škody způsobené Českou správou sociálního zabezpečení nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem“ bylo soudu v předmětné věci

doručeno pouze pro dokreslení věci a nejedná se o rozšíření žaloby ani o samostatný návrh v dané věci.

Po rekapitulaci správního spisu žalobkyně poukázala na skutečnost, že do doby pojištění získané v České republice nebylo zahrnuto období přibližně od září 1991 do konce listopadu 1992, což je období jednoho roku a 3 měsíců, kdy byla postupně zaměstnána u zaměstnavatelů: Severofrucht Travčice, Okresní hygienická stanice Litoměřice, a Drůbežárna Litoměřice.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání soudu odkázala na písemné vyhotovení vyjádření k žalobě. Dále zdůraznila, že pro posouzení daného případu není podstatné datum přesídlení do České republiky ani datum eventuálního vzniku nároku na starobní důchod, ale pouze datum podání žádosti o přiznání starobního důchodu. Datum podání žádosti je rovněž rozhodné pro aplikaci mezinárodních smluv. Rovněž uvedla, že pro započtení doby pojištění z doby existence SSSR je nezbytně nutné, aby žadatel byl občanem buď České republiky, nebo některého z nástupnických států SSSR, neboť pokud se jedná o osobu bez státní příslušnosti, neexistuje nositel pojištění, který by doby pojištění získané na území SSSR mohl potvrdit.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou včasnosti podané žaloby. Samotná žaloba včetně jejího doplnění byla podána předčasně, neboť žaloba byla podána dne 3.11.2010 a doplnění žaloby dne 20.12.2010 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 15.12.2010 a žalobkyni doručeno až dne 22.12.2010. Žaloba tedy byla podána ještě v průběhu řízení o námitkách (námitky byly doručeny žalované dne 19.7.2010). Vzhledem ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno v průběhu soudního řízení před jednáním ve věci a doplnění žaloby ze strany ustanoveného právního zástupce žalobkyně došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, zastává soud názor, že došlo ke zhojení uvedeného nedostatku. Proto soud přistoupil k věcnému projednání předmětné žaloby.

Mezi účastníky není sporné, že žalobkyně je osobou bez státní příslušnosti legálně pobývajícím na území České republiky. Sporná je pouze skutečnost, zda žalobkyni jako osobě bez státní příslušnosti je možné v souladu s Dohodou či Smlouvou s Ukrajinou započítat jako dobu pojištění pro přiznání starobního důchodu i dobu, kterou odpracovala na území bývalého SSSR na území současné Ukrajiny.

Předně je nutno zdůraznit, že v daném konkrétním případě soud přezkouvává rozhodnutí žalované, které bylo vydáno v řízení zahájeném žádostí o přiznání starobního důchodu podané dne 24.5.2010 prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice. V rámci tohoto soudního řízení není možné přezkouvat zákonnost a správnost předchozích rozhodnutí o žádostech žalobkyně o přiznání starobního důchodu.

Ve vztahu k Dohodě soud konstatuje, že tato Dohoda ve vztahu k Ukrajině pozbyla platnost dne 28.2.2000 (viz Sdělení Ministerstva zahraničních věcí publikované pod č. 81/2000 Sb.m.s.), ve vztahu k Ruské federaci pozbyla platnost dne 31.12.2008 (viz Sdělení Ministerstva zahraničních věcí publikované pod č. 87/2008 Sb.m.s.) a ve vztahu k Bělorusku pozbyla tato Dohoda platnosti dne 25.11.2002 (ukončení jednání o sukcesi do smluv uzavřených se SSSR).

Z prohlášení týkající se historie osobního pojištění (zaměstnání) založeného ve správním spise a podepsaného žalobkyní vyplývá, že žalobkyně v době existence SSSR vykonávala zaměstnání na území dnešní Ukrajiny a od 4.2.1976 do 19.4.1976 na území dnešního Běloruska.

Ke dni podání žádosti o přiznání starobního důchodu tedy nebyla Dohoda platná ve vztahu k Ukrajině, Bělorusku ani Ruské federaci.

V ustanovení § 54 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) je stanoveno, že nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem a v ustanovení § 55 odst. 1 citovaného zákona je uvedeno, že nárok na důchod nezaniká uplynutím času. Z uvedených ustanovení však nelze dovozovat, že ve vztahu k započtení doby pojištění se lze zpětně dovolávat mezinárodních smluv, které v době žádosti o přiznání starobního důchodu již nejsou platné. Soud je toho názoru, že mezinárodních smluv je možno se dovolávat pouze v době jejich platnosti. Pokud tedy Dohoda již v době podání předmětné žádosti o přiznání starobního důchodu nebyla v platnosti ve vztahu k žádné z možných dotčených nástupnických států, nemůže se žalobkyně úspěšně dovolávat skutečnosti, že již v době platnosti Dohody by s ohledem na započtení doby pojištění v Ukrajině a Bělorusku dosáhla splnění podmínky pro přiznání starobního důchodu spočívající v době pojištění. Splnění podmínek pro přiznání starobního důchodu posuzuje žalovaná na základě žádosti žadatele o důchod, a to v souladu s platnou právní úpravou účinnou v době podání žádosti o důchod včetně přihlédnutí k platným mezinárodním smlouvám. V tomto směru tedy soud vzhledem k výše uvedenému vyhodnotil námitku žalobkyně, že měla být na zápočet její doby pojištění aplikována Dohoda, jako zcela nedůvodnou.

Dále se žalobkyně dovolávala ve vztahu k započtení doby pojištění v bývalém SSSR aplikace Smlouvy s Ukrajinou. V čl. 3 Smlouvy s Ukrajinou je uvedeno, že tato smlouva se vztahuje na občany smluvních stran, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jedné nebo obou smluvních stran a na jiné osoby, pokud odvozují svá práva z práv občanů obou smluvních stran. Jak již bylo výše uvedeno, mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně je osobou bez státní příslušnosti, tedy jinými slovy, že není občankou žádného státu, tedy ani žádného ze smluvních států uvedené smlouvy. S ohledem na uvedené ustanovení předmětné mezinárodní smlouvy se soud zcela ztotožnil se závěry žalované, že tuto mezinárodní smlouvu není možné aplikovat na případ žalobkyně právě s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobkyni nelze zařadit do okruhu osob, na které se uvedená smlouva vztahuje.

Dále se žalobkyně dovolává aplikace Úmluvy. Poukazuje zejména na ustanovení čl. 24 b), kde je uvedeno, že smluvní státy budou s osobami bez státní příslušnosti oprávněně se zdržujícími na jejich území zacházet stejně jako se svými občany ve věcech, které se týkají sociálního zabezpečení (právní předpisy týkající se pracovních úrazů, nemocí z povolání, mateřství, nemoci, invalidity, stáří, úmrtí, nezaměstnanosti, rodinných závazků a jakékoli další nepředvídatelné události, na kterou se podle zákonů a nařízení vztahuje sociální zabezpečení) s těmito omezeními: mohou existovat přiměřené úpravy týkající se zachování nabytých práv nebo práv právě nabývaných; vnitrostátní právní předpisy země trvalého pobytu mohou stanovit zvláštní úpravy týkající se sociálních dávek nebo jejich části plně hrazených z veřejných fondů a dávek vyplácených osobám, které nesplňují příspěvků se týkající podmínky přiznání řádného důchodu.

Soud poukazuje na skutečnost, že Česká republika při přístupu k uvedené Úmluvě učinila prohlášení, že mimo jiné článek 24 odst. 1 b) bude aplikován v rozsahu, v jakém to umožňují vnitrostátní právní předpisy České republiky. Dle názoru soudu žalovaná při stanovení doby pojištění žalobkyně získané v České republice postupovala zcela v souladu s čl. 24 odst. 1 b). Byla jí započtena doba pojištění stejně jako by byla započtena kterémukoliv občanu České republiky.

Spor mezi žalobkyní a žalovanou je však ohledně doby pojištění získané v Ukrajině za trvání bývalého SSSR. V tomto směru musí soud akcentovat čl. 24 odst. 3 Úmluvy, kde je uvedeno, že smluvní státy rozšíří na osoby bez státní příslušnosti výhody plynoucí z dohod, které tyto státy mezi sebou uzavřely nebo mohou v budoucnu uzavřít, týkající se zachování práv nabytých nebo právě nabývaných v oblasti sociálního zabezpečení, pouze s výhradou podmínek, které uplatňují vůči občanům států, které tyto dohody podepsaly. A současně také ustanovení čl. 24 odst. 4 Úmluvy, kde je uvedeno, že smluvní státy budou s porozuměním posuzovat možnost co nejvíce rozšířit na osoby bez státní příslušnosti výhody plynoucí z podobných dohod, které mohou kdykoli platit mezi těmito smluvními státy a státy, které smluvními státy nejsou. Ukrajina není smluvním státem Úmluvy.

Z uvedených ustanovení Úmluvy dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že nelze působnost Smlouvy s Ukrajinou rozšířit i na osoby bez státní příslušnosti pobývající legálně na území České republiky. V předmětné Smlouvě s Ukrajinou je totiž výslovně uvedeno, že tato smlouva se vztahuje pouze na občany smluvních států a osoby odvozuující svá práva od občanů smluvních států. Výhody vztahující se dle mezinárodních smluv výhradně na občany jsou dle ustanovení čl. 24 odst. 3 vyloučeny z působnosti Úmluvy i v případě smluv uzavřených mezi smluvními státy Úmluvy. V daném případě navíc Ukrajina není ani smluvním státem Úmluvy.

Ve vztahu k eventuální možnosti rozšířit výhody plynoucí ze Smlouvy s Ukrajinou i na osoby bez státní příslušnosti soud uvádí, že taková snaha by musela být vedena výhradně na úrovni revize obsahu uvedené Smlouvy s Ukrajinou nějakým dodatkem. Jednostranné rozšíření působnosti uvedené smlouvy bez dohody s druhým smluvním státem není možné. Pokud se dva suverénní státy dohodnou o recipročním poskytování určitého zvýhodnění občanům smluvních států, lze takovou mezinárodní dohodu změnit a rozšířit její osobní působnost opět pouze na základě konsensu obou smluvních států.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti i tyto námitky žalobkyně vyhodnotil soud jako nedůvodné. Pokud se žalobkyně nestane občankou jedné ze smluvních států Smlouvy s Ukrajinou, není možné započítat jí dobu pojištění získanou za doby bývalého SSSR na území dnešní Ukrajiny.

K námitce, že období od září 1991 do konce listopadu 1992 není zahrnuto do doby jejího pojištění v České republice, soud uvádí, že byla uplatněna až při jednání ve věci dne 30.1.2012. Dle ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. V době konání jednání ve věci již tato lhůta byla dávno uplynulá. Proto je nutno tuto námitku považovat jako námitku opožděnou a jako s takovou se s ní soud nezabýval. Pro úplnost soud uvádí, že ani při včasné uplatnění této námitky by případné započtení cca dalšího roku a dvou měsíců pojištění nemělo vliv na napadené rozhodnutí, neboť žalobkyně potřebuje k přiznání důchodu nejméně 25 let pojištění a doposud jí bylo zjištěno 18 let a 329 dnů pojištění. Ani připočtením uvedeného roku a dvou měsíců by tedy žalobkyně nemohla dosáhnout potřebné doby pojištění pro přiznání starobního důchodu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Otázkou eventuelního nároku žalobkyně na odškodnění ze strany žalované se soud nezabýval, neboť žalobkyně při jednání soudu výslovně uvedla, že podání týkající se odškodnění zaslala soudu pouze pro dokreslení a nepovažuje jej za rozšíření návrhu ani za samostatný návrh.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. ledna 2012

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Továrová